

Sygnatura akt II C 462/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa A. G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6432 zł (sześć tysięcy czterysta trzydzieści dwa złote) z ustawowymi odsetkami od dnia 16 października 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. obciąża pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 929 zł (dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych) tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1939 zł (jeden tysiąc dziewięćset trzydzieści dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt II C 462/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 maja 2015 roku, powód A. G., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od (...) SA w W. na swoją rzecz kwoty 6.432 zł tytułem odszkodowania wraz odsetkami ustawowymi od dnia 9 października 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, iż w dniu 29 sierpnia 2014 roku doszło do zdarzenia drogowego, w którym stanowiący własność powoda samochód marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został uszkodzony przez sprawcę posiadającego polisę od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...). Po zgłoszeniu szkody pozwany dwukrotnie odmówił wypłaty odszkodowania. Powód wyjaśnił, że według kalkulacji pozwanej szkoda wynosiła kwotę 6.432 zł. Według kalkulacji naprawy sporządzonej na zlecenie powoda koszt naprawy pojazdu wynosi 12.212,66zł. Wniósł o zapłatę odsetek licząc od dnia wydania decyzji, tj. 9 października 2014 roku.

(pozew k.2-8, pełnomocnictwo k. 9, pismo modyfikujące k. 92-92v)

W dniu 1 lipca 2015 roku pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego złożył odpowiedź na pozew. Wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany kwestionował okoliczności zdarzenia i zasadę swojej odpowiedzialności. Pozwany ustalił, że pojazd marki A. R. o nr rej. (...) został zakupiony przez rzekomego sprawcę wypadku K. K. piętnaście dni przed zdarzeniem od K. S., który miał być sprawcą zdarzenia z dnia 3 stycznia 2013 roku, w którym jako kierujący pojazdem H. (...) miał uszkodzić samochód marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowany przez powoda. Szkada z dnia 3 stycznia 2013 roku została przez powoda zgłoszona do (...) SA, które po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego odmówiło przyjęcia odpowiedzialności i wypłaty odszkodowania z uwagi na budzące istotne wątpliwości okoliczności zgłoszonego zdarzenia. Pojazd A. R. został sprzedany po zdarzeniu z dnia 29 sierpnia 2014 roku i nie było możliwe dokonanie jego oględzin. Okoliczności te wzbudziły podejrzenie pozwanego, że szkoda została zgłoszona jedynie celem uzyskania nienależnego odszkodowania. Nadto w ocenie pozwanego zestawienie śladów uszkodzeń na karoserii pojazdu powoda z sylwetką pojazdu deklarowanego sprawcy i podawanym przebiegiem zdarzenia nie potwierdziło wystąpienia korelacji. Z ostrożności pozwany kwestionował przedłożoną przez powoda kalkulację naprawy pojazdu.

(odpowiedź na pozew k.28-31v, pełnomocnictwo k. 33, odpis KRS k. 34-36v)

W piśmie z dnia 17 listopada 2016 roku pozwany wyjaśnił, że z dniem 1 grudnia 2015 roku zmianie uległa firma pozwaney z (...) Spółka Akcyjna na (...) Spółka Akcyjna.

(pismo k. 82, pełnomocnictwo k. 83, odpis KRS k.84-88v)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron pozostały niezmienione.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 sierpnia 2014 roku w Ł., miało miejsce zdarzenie drogowe, w którym kierujący samochodem marki A. R. o nr rej. (...) K. K., skręcając w lewo z podporządkowanej ulicy (...) w ulicę (...) nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi marki C. (...) o nr rej. (...) kierowanemu przez powoda, doprowadzając do kolizji. Powód jechał ulicą (...) z zamiarem skrętu w ulicę (...). Chcąc uniknąć zderzenia powód odbił lekko w lewo. Powód i K. K. nie znali się przed tym zdarzeniem.

(kopia zgłoszenia szkody k. 37-39, kserokopia potwierdzenia okoliczności zdarzenia k. 14-14v, zeznania powoda k. 140 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k. 59 i k. 61, zeznania świadka K. K. k. 80, opinia pisemna biegłego W. S. k. 102-119 z zał. k. 120-134)

Kierujący pojazdem A. R. o nr rej. (...) w dacie tego zdarzenia ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie. Pojazd marki C. (...) o nr rej. (...) stanowił własność powoda.

(bezsporne)

Powód zgłosił pozwanemu szkodę w dniu 16 września 2014 roku. Pismem z dnia 9 października 2014 roku pozwany odmówił wypłaty odszkodowania, wyjaśniając, że uszkodzenia pojazdu nie mogły powstać w okolicznościach podawanych przez uczestników zdarzenia.

(kopia zgłoszenia szkody k. 37-39, decyzja k. 22)

K. K. kupił pojazd marki A. R. o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 14 sierpnia 2014 roku od K. S..

(kserokopia umowy sprzedaży k. 41, zeznania świadka K. S. k. 60, zeznania świadka K. K. k. 80)

K. S. znał powoda, gdyż pracował z nim w ramach jednego przedstawicielstwa E. Hestia. W ramach tego przedstawicielstwa pracowało kilkaset osób.

(zeznania świadka K. S. k. 60, zeznania powoda k.61, k.140)

W dniu 10 stycznia 2013 roku A. G. zgłosił (...) SA szkodę z dnia 3 stycznia 2013 roku w pojeździe C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wskazując jako sprawcę zdarzenia K. S., kierującego pojazdem H. (...).

(zgłoszenie szkody komunikacyjnej k. 43-44, zeznania świadka K. S. k. 60)

W dniu 16 lipca 2011 roku w pojeździe marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...) została zamontowana instalacja (...).

(kopia dowodu rejestracyjnego k. 143-145)

Uszkodzenia samochodu powoda po zdarzeniu z dnia 29 sierpnia 2014 roku korelują z sylwetką samochodu sprawcy, zaś symulacja możliwego przebiegu kolizji odpowiada relacji kierujących pojazdami oraz zakresowi deklarowanych uszkodzeń. Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu powoda po zdarzeniu z dnia 29 sierpnia 2014 roku wynosi według cen z daty szkody około 12.363,33 zł. Koszt ten został ustalony przy przyjęciu do rozliczenia ceny oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu oraz przeciętnej stawce za roboczogodzinę w wysokości 100 zł netto, stosowanej przez nieautoryzowane przez producenta pojazdu warsztaty. W dacie szkody nie były dostępne części alternatywne. Wartość samochodu powoda przed szkodą wynosi 8.300 zł, zaś wartość pozostałości pojazdu po szkodzie wynosi 1.500 zł.

(opinia pisemna biegłego W. S. k. 102-119 z zał. k. 120-134, ustnia uzupełniająca opinia biegłego k.155-156 wraz z kalkulacją k. 148-153)

Sąd ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, zeznań świadków i powoda oraz opinii biegłego sądowego ds. techniki samochodowej W. S..

Należy podkreślić, iż strony nie kwestionowały prawdziwości i autentyczności przedłożonych dokumentów, a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności i mocy dowodowej.

Zeznania świadka Ł. B. Sąd pominął jako nieprzydatne dla ustalenia okoliczności istotnych w sprawie. Świadek nie kojarzył powoda ani zeznających świadków w tej sprawie. Prowadził od 2011 roku do 2014 roku auto skup. Rocznie miał około 2000 pojazdów.

Wobec treści żądania powoda i ustalonego stanu faktycznego, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej oraz ruchu drogowego W. S.. Opinia biegłego w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy i zawiera pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu oraz wątpliwości stron. Biorąc pod uwagę jej podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą.

Pełnomocnik pozwanego kwestionował opinię biegłego w zakresie ustalenia wartości pojazdu przed szkodą z dnia 29 sierpnia 2014 roku, wskazując iż przy wycenie biegły przyjął jako datę zamontowania w pojeździe instalacji (...) dzień 30 grudnia 2011 roku bez sprawdzenia dokumentów źródłowych pojazdu. Po wydaniu opinii ustnej uzupełniającej przez biegłego, który skorygował wycenę wartości pojazdu opinia dalej nie była kwestionowana ani żadna ze stron nie złożyła wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w przeważającej części.

Pozwany kwestionował okoliczności zdarzenia i zasadę swojej odpowiedzialności.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W myśl z kolei art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W myśl art. 363 § 2 k.p.c., jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. DZ. U. z 2013r., poz. 392) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W myśl art. 34 ust. 1 powołanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem w okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę ruchem tego pojazdu (art. 35). Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego wyznaczona jest – zarówno co do zasady, jak i granic – odpowiedzialnością tego posiadacza lub kierowcy (orzeczenie SN z dnia 29.11.1996 r., III CZP 118/96, OSNC 1997, nr 3, poz. 26).

Z niekwestionowanej opinii biegłego W. S. wynika, iż na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego nie można wykluczyć powstania uszkodzeń samochodu powoda marki C. (...) na skutek zdarzenia drogowego z dnia 29 sierpnia 2014 roku. Uszkodzenia samochodu powoda korelują z sylwetką samochodu A. R. o nr rej. (...), zaś symulacja możliwego przebiegu kolizji odpowiada relacji kierujących pojazdami oraz zakresowi deklarowanych uszkodzeń.

Biegły wyjaśnił w opinii, że strefy uszkodzeń w obszarze przedniego prawego narożnika oraz drzwi przednich prawych samochodu C. pokrywają się z wysokością położenia zderzaka samochodu A. R. i są one charakterystyczne dla uszkodzeń zderzakowych. Z uwagi na nierówności nawierzchni, stan zawieszenia każdego z pojazdów, deformację zderzaka A., ewentualne zerwanie z zaczepów czy też wypięcie z nich w wyniku zderzenia, może prowadzić do kilkucentymetrowej zmiany strefy uszkodzeń i jej wysokości. Prowadzi to do wniosku, że wszystkie zgłoszone uszkodzenia pojazdu powoda, mogły powstać w kontakcie z samochodem sprawcy w podanych okolicznościach. Możliwość powstania uszkodzeń samochodu powoda potwierdza także symulacja zderzenia wykonana w programie V-SIM. Biegły wskazał, że przyczyną zdarzenia było nieustąpienie pierwszeństwa przejazdu powodowi przez kierującego pojazdem A. R..

Analizując zakres uszkodzeń pojazdu powoda po zdarzeniu z dnia 29 sierpnia 2014 roku, biegły porównał te uszkodzenia z uszkodzeniami likwidowanymi uprzednio w tym samym pojeździe przez STU E. Hestia (szkoda z 3 stycznia 2013 roku) oraz (...) (szkoda z 16 czerwca 2014 roku), po czym ustalił, że uszkodzenia wcześniejsze nie pokrywają się z aktualnymi i nie ma ich obecnie.

Wnioski opinii biegłego korespondują z zeznaniami powoda oraz świadka K. K. w zakresie przebiegu zdarzenia.

Mając powyższe na uwadze, podnoszone przez pozwanego okoliczności tj. mająca miejsce szkoda z udziałem powoda i świadka K. S., oraz zbiecie pojazdu przez K. S. K. K., nie mają wpływu na ocenę przebiegu zdarzenia z dnia 29 sierpnia 2014 roku relacjonowaną przez jego uczestników w niniejszej sprawie.

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w Kodeksie cywilnym. Odpowiada on zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. W tych granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego (art. 361 § 1 i 2 k.c.). Zauważyć w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utracone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze).

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury (por. uchwała Sądu Najwyższego z 13.06.2003 r., III CZP 32/03, Mon. Prawn. 2004/2/81), odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Jedynym zatem wyznacznikiem wysokości odszkodowania jest, czy jest ono zgodne z kosztami niezbędnymi i ekonomicznie uzasadnionymi. Nie istnieje tym samym wymóg stosowania konkretnego systemu ustalania wysokości odszkodowania.

Naprawienie szkody może polegać na przywróceniu stanu poprzedniego lub na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej. Wybór jednego ze sposobów naprawienia szkody ustawodawca pozostawił poszkodowanemu (art. 363 § 1 k.c.). W wypadku częściowego uszkodzenia samochodu, tj., gdy wysokość kosztów naprawy pojazdu nie przekracza jego wartości, odszkodowanie powinno stanowić równowartość kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, przy czym naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania (tak Sąd Najwyższy: w wyroku z 16.01.2002r, IV CKN 635/00, opubl. L.; w wyroku z 16.04.2002r, V CKN 980/00, opubl. L.; w wyroku z 16.05.2002r, V CKN 1273/00, publ. LEX nr 55515).

Ubezpieczyciel winien odpowiadać tylko do wysokości kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu, a gdyby okazało się, że koszty naprawy przewyższyłyby wartość pojazdu sprzed wypadku lub naprawa była ekonomicznie nieuzasadniona, to odpowiedzialność pozwanego powinna ograniczać się do różnicy pomiędzy wartością pojazdu sprzed wypadku, a wartością pozostałości (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 903/00, OSN 2003 rok, nr 1, poz.15; w wyroku z dnia 20 kwietnia 1971 roku, II CR 475/70, OSPiKA 1971 rok, nr 12, poz.231; w wyroku z dnia 1 września 1970 roku, II CR 371/70, OSNCP 1971 rok, nr 5 poz.93).

W przypadku pojazdu powoda doszło do powstania szkody całkowitej. W oparciu o wnioski zawarte w opinii biegłego W. S. ustalono, że przeciętny ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu powoda wynosi według cen z daty szkody około 12.363,33 zł.

Wartość samochodu powoda przed szkodą wynosiła 8.300 zł z kolei wartość pozostałości pojazdu po szkodzie stanowi kwotę około 1.500 zł.

Kierując się przytoczonymi wyżej względami, należne powodowi odszkodowanie wynosiłoby 6.800 zł która stanowiłaby różnicę pomiędzy wartością pojazdu przed szkodą w kwocie 8.300 zł, a wartością pozostałości pojazdu w wysokości 1.500 zł. Nie wychodząc ponad żądanie pozwu Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 6.432 zł.

O odsetkach za opóźnienie Sąd orzekł zgodnie z art. 481 k.c.

Sąd zasądził odsetki od zasądzonej kwoty od dnia 16 października 2014 roku.

Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W niniejszej sprawie termin ten nie uległ przedłużeniu o dalsze 14 dni w związku z zaistnieniem sytuacji, o jakich mowa w art. 817 § 2 kc). W przedmiotowej sprawie powód zgłosił szkodę w dniu 16 września 2014 roku natomiast decyzją z dnia 9 października 2014 roku pozwany odmówił wypłaty odszkodowania. Uznać, zatem należy, że odsetki należą się 30 dni od dnia zgłoszenia szkody, zatem od dnia 16 października 2014 roku pozwany pozostawał w opóźnieniu. Z uwagi na wejście w życie od 1 stycznia 2016 roku zmiany w przepisach kodeksu cywilnego dotyczących odsetek i wyodrębnienie odsetek ustawowych za opóźnienie, skoro powód domagał się odsetek w związku z nieterminowym spełnieniem świadczenia przez pozwanego (a więc w związku

z opóźnieniem), w wyroku rozróżniono odsetki na ustawowe i ustawowe za opóźnienie. Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku. W pozostałym zakresie powództwo dotyczące żądania odsetek podlegało oddaleniu jako bezzasadne.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie, z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko, co do nieznaczej części swego żądania.

Powód nie ostał się w swoim żądaniu jedynie w zakresie części odsetek.

Po stronie powodowej na koszty procesu w łącznej wysokości 1.939 zł złożyły się: kwota 322 zł opłaty od pozwu, kwota 400 zł tytułem wynagrodzenia biegłego za wydane w sprawie opinie oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W zakresie ustalania wynagrodzenia pełnomocnika powoda Sąd orzekł na podstawie § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013 poz. 461 t.j.). Natomiast o wysokości opłaty od pełnomocnictwa Sąd orzekał na podstawie załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku „o opłacie skarbowej”- Dz. U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.

Skarb Państwa poniósł wydatki w wysokości 929 zł na które w całości złożyło się wynagrodzenie biegłego (816,49 zł i 112,51 zł).

W rezultacie, ze względu na wynik postępowania, na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. poz. 623), Sąd obciążył rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi pozwanego kwotą 929 zł tytułem tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa wydatków. Nadto, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1939 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.